



# НАША ЦЕРКВА



Видання благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських, Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенських Києво-Печерської та Почаївської Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН" ---№10(206)---



*Милосердний Спасителю, захисти  
здоров'я тих, хто на Тебе уповає,  
-Митрополит Епіфаній*



## Богослужіння Предстоятеля в день Покрови Божої Матері

На свято Покрови Пресвятої Богородиці та в День захисника України, 14 жовтня 2020 року, Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній звершив Божественну літургію у Свято-Георгіївському соборі Києво-Видубицького Михайлівського монастиря.



[romisna.info](http://romisna.info)

Предстоятелю Православної Церкви України співслужило духовенство обителі. Під час богослужіння лунала всеукраїнська молитва за припинення пошесті згубної (епідемії). Господи, Боже наш, багатий милосердям і милістю, що Своїм мудрим Провидінням керуєши нашим життям, вислухай нашу молитву, прийми покаяння за гріхи наші, припини пошесті згубну, яка спіткала нас, як Ти і раніше припиняв згубні пошесті перед людей. Милосердний Спасителю, захисти здоров'я тих, хто на Тебе уповає. Лікарю душі і тіла наших, дай одужання тим, що хворіють, і підведи їх з ложа недуги та страждань. Благослови, Господи, укріпи і захисти Своєю благодаттю усіх тих, хто з благодійністю і жертовністю піклується про хворих вдома чи в лікарнях. Визволи людей в нашому місті (селі, монастирі), в нашій країні і по всьому світу від пошесті згубної, від хвороб і страждань та навчи нас цінувати життя і здоров'я як Твої дари. Дай нам, Боже, Твій мир і наповни наші серця непохитною вірою в Твій захист, надією на Твою підтримку і любов'ю до Тебе і наших близжніх.

Твое бо є щоб милувати і спасати нас, Боже наш, і Тобі славу возсилаємо, Отцю, і Сину, і Святому Духу, нині і повсякчас і навіки віків. Амінь.



*Також за спокій душ полеглих воїнів, які віддали життя за Україну. На завершення відправи Митрополит Епіфаній звернувся до присутніх з першосвятительським словом.*

*Його Блаженство розповів про історію свята Покрови Божої Матері та привітав усіх з Днем захисника України, відзначення якого набуває особливого змісту в наш час.*





# Дорогі друзі!

Ми хочемо вкотре висловити сердечне «Дякую» за щирість та жертовність Ваших сердець. Нам надзвичайно зворушливо і відповідально що Ви не лише залишаетесь відданими симпатиками журналу «Бористен», а й всіляко підтримуєте доброчинні проекти редакції.

Так добродій отець **Олексій Лімоненко з Каліфорнії** не лише подарував кошти на пресовий фонд наших видань, а й ще зробив княжу пожертву на допомогу для потерпілих на Донбасі в п'яту річницю упокоєння **Галини Робінс**. **Пані Оксана Мостович (Ponte Vedra, FL.)** не забула і про пресовий фонд журналу, і про наших вояків на Сході. Так само як і доброчинна **пані Тетяна Ясинська (Silver Spring MD.,)** своєю княжкою пожертвою порадувала редакцію, і наших вояків. Традиційно допоміг сиротам з Січеслава **Богдан Чуловський з Аризони**.



*Ще раз хочемо зазначити що завдяки Вам Добра у світі стає більше. Ми правдиво зворушені Вашою відданістю Україні. Нехай Вам гарно святкується та працюється!*

Влас. інформ.



"Новини"

# Митрополит Епіфаній відвідав козацьку церкву Покрова Пресвятої Богородиці

Напередодні свята Покрова Пресвятої Богородиці Предстоятель Православної Церкви України Блаженний Митрополит Епіфаній відвідав козацьку церкву, яка розташована на території просвітницького музею просто неба «Мамаєва Слобода». Блаженнішого владику при вході до комплексу зустрів настоятель храму протоієрей Роман Фурдин.

Храм Покрова Пресвятої Богородиці є першою в Україні козацькою церквою, спорудженою у новому тисячолітті (2002 р.). Він подібний до того, що знаходився на Запорозькій Січі в часи визвольних змагань Гетьмана Богдана Хмельницького і є перлиною українського церковного зодчества, яскравою пам'яткою мистецького доробку минулих віків, унікальним зразком дерев'яної тризрубної й триверхої козацької церкви. Саме такі церкви у великій кількості будувалися в XVII столітті на Середній Наддніпрянщині.

Також Блаженнішому Митрополиту Епіфанію фундатор, меценат, козак Костянтин Олійник провів екскурсію музеїнім комплексом. Триста років тому ці землі належали Свято-Михайлівському Золотоверхому монастирю й тут стояла монастирська пасіка з хутором та ставом.



pomisna



## УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД ПЕРЕД ІСПИТОМ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЗРІЛОСТІ



### Рубрика Івана Буртика

українські добровольчі відділи.

Ситуація на Донбасі дивна, Путін неодноразово заявляє перед світом, що Росія не є учасником у війні на Донбасі, але не дає вияснення, чому десятки тисяч її солдатів, навіть в часі перемиря щоденно убивають, як військових так і цивільних людей. У часі здачі атомної зброї Росії, Америка гарантувала незалежність і територіальну цілісність Україні. Цікаво а навіть підозріло, чому деякі українські політики сприймають цю допомогу з бацьужністю. Також не спраєдливо, що молодь тільки, приблизно, половини країни на фронти захищає Батьківщину, а друга за кордонами студіює. В часі державної кризи, чи тепер війни, весь народ добровільно повинен доказати свою солідарність, щоб побороти труднощі, така спільна дія виховує молодь морально і патріотично. Ще одне болюче питання, яке доволі неспокоїть Америку, яка постійно наголошує, що для сили і добробуту країни, Україна мусить викорінити існуючу корупцію. Знаю, що то складне і не легке питання, але можливе до виконання. Слідкуючи від довшого часу хто є тими "грошевими мішками", Прийшов до висновку, що українців немає багатих, зате довшу листу можна зробити з "тівсто - крупних" олігархів' різних національностей, які никому не допомагають, тільки так тиснуть того доляра, що на ньому у Вашингтона слези течуть із очей.



*Лихо ще і втому, що ніхто не говорить кому допомагають ці "бідні" олігархи? Незаперчно, що будуть ворожі впливи, щоб здобути бажану перемогу Ми мабуть, будемо свідками першої політичної боротьби, яка у майбутньому має заступити збройну.*

*Пркищо Американська дипломатична і збройна допомога, здержує московську агресію, але якщо владна строктура України не зуміє зупинити -викорінити, корупцію в Україні, чого домагається Америка, то одного дня, тим більше, якщо вибори виграє Тромп, то Америка без попередження може зупинити допомогу, чого тільки чекають голодні сусіди, щоб відібрати втрачені українські землі, "Тоді буде дуже" багато каятъ, та воріття не буде"*



*Правда є один олігарх з України, що зробив добре діло, що пожертвувавши більше двохмільйонів дол. на "Памятник у Вашингтоні Жертвам Голодомору в Україні 33. На якому зображеній лан пшениці а біля нього маленька висохла дівчинка в народному одязі. Проходжуючі люди мимо, зупиняються прочитавши текст, хто перехристився а кому близьали слези в очах. (Честь Тобі Олігарху X) За допомогу увіковічнення московського дикого злочину, який навіки напятає вас та ваших нащадків*

*Повертаючи до тексту – тепер про корупцію, чи можна її викорінити? Нетільки можна а також навіть легко. Додаток до Конституції. Закон прийняти Верховною Раддою і від такого то дня бути яка корупція строго заборонена. То радикально допоможе умертвити корупцію раз на завжди. Вирок залежно від віку близче смерти, так щоб злочинник не міг більше заниматись корупцією.*



# Предстоятель зустрівся з головою наглядової ради Міжнародного благодійного фонду розвитку Меморіалу жертв Голодомору

Блаженніший Митрополит Епіфаній 27 жовтня 2020 року провів зустріч з головою наглядової ради Міжнародного благодійного фонду розвитку Меморіалу жертв Голодомору Іваном Васюником.

Під час спілкування Іван Васюник розповів Його Блаженству про хід будівництва Меморіалу й музею жертв Голодомору, фінансовий стан проекту та ті складнощі, які в контексті цього виникають.

Предстоятель помісної Української Православної Церкви побажав пану Івану наснаги у його важливій праці спрямовані на увіковічення пам'яті жертв Голодомору-геноциду.



ром



Голодомор — це геноцид української нації, вчинений в 1932–1933 роках. Він був скоєний керівництвом Радянського Союзу, щоб упокорити українців, остаточно ліквідувати український спротив режиму та спроби побудови самостійної, незалежної від Москви Української Держави. У 2006 році Законом України «Про Голодомор 1932–1933 років в Україні» Голодомор визнано геноцидом українського народу. У 2010 році постановою Апеляційного суду міста Києва доведено геноцидний характер Голодомору, намір Сталіна, Молотова, Кагановича, Постишева, Чубаря, Хатаєвича, Косюра знищити частину української нації. У 1932–1933 роках було вбито понад 7 мільйонів осіб на території УРСР та 3 мільйони українців поза її межами, в регіонах, які історично були заселені українцями: Кубань, Північний Кавказ, Нижнє Поволжя та в Казахстані.



Після поділу території України в середині XVII століття між Річчю Посполитою та Московським царством протягом наступних двох століть українська нація не мала власної державності, через що зазнавала політичних, економічних, національних, культурних утисків. Росія проводила жорстку колонізацію Лівобережної України. Потужна русифікація, шовінізм та політика ототожнення українців з російським народом (ідентифікація України як частини Росії — Малоросії) не знищили української національної свідомості. Українці дуже гостро відчували свою відмінність від росіян і протягом століть вели перманентну визвольну боротьбу. Та тільки в 1918 році вдалося створити Українську Державу — Українську Народну Республіку і об'єднати українські території.

У ХХ столітті незалежна Українська Держава притрималася лише кілька років, борючись із постійними зазіханнями та втручаннями у внутрішні справи країни ззовні. Їй так і не вдалося конструктивно закласти та зміцнити фундамент своєї незалежності в світі. Після третьої окупації українських земель, які входили до складу Російської імперії, російські більшовики встановили радянську владу за допомогою сили та маріонеткових урядів. 30 грудня 1922 року було утворено Союз Радянських Соціалістичних Республік, до якого увійшла і Українська Соціалістична Радянська Республіка. Союзний договір передбачав повну рівноправність республік, проте Україною фактично керував Кремль. Попри нетривалий період державотворення, українська державна традиція все ж була і мала глибоке історичне коріння, що сягало періоду Київської Русі. Вона об'єднувала націю, посилювала український на -



ціоналізм та суперечила ленінській теорії соціалізму, що передбачала злиття націй. Окупувавши територію України, російські більшовики дуже гостро це відчули. Ленін визначав національний рух і проблеми національного суверенітету як явище буржуазного характеру, з яким більшовики вели боротьбу. Українська сутність була перешкодою для існування СРСР у форматі, визначеному радянським керівництвом. З утвердженням комуністичного режиму відбулися помітні зміни у суспільному, громадсько-політичному та соціально-економічному житті України, що торкнулися насамперед традиційного села. Радянська влада насаджувала українському народові нові звичаї, нові обряди, водночас змушувала відрікатися від минулого, забути своє походження. Відбулося згортання українізації. Розпочався наступ на духовне життя українців. У 1928 році керівництво СРСР оголосило курс на колективізацію — об'єднання індивідуальних приватних селянських господарств у колективні господарства державної власності. Кожному селянину нараховували певну кількість трудоднів, за відробіток яких платили натуральним продуктом. Однак переважно трудодні були настільки мізерними, що позбавляли селянина можливості прохарчувати себе і свою родину. З огляду на потужне почуття індивідуалізму українських землеробів, в Україні насадження колгоспної системи викликало спротив. Тому селян насильно заганяли у колгоспи шляхом терору та пропагандистської війни з незгодними, на яких режим вішав ярлики «куркулі», «буржуазні націоналісти», «контрреволюціонери» та знищував цих людей.

Політика радянського режиму викликала опір українського народу. Історики зафіксували близько 4 тис. масових виступів селян на початку 1930-х років проти колективізації, політики оподаткування, пограбування, терору та насильства органами влади.

Почуття національної ідентичності українського селянина разом з його ментальним індивідуалізмом суперечило ідеології Радянського Союзу. Воно було основою українського націоналізму і становило загрозу єдності та самому існуванню СРСР. Саме тому об'єктом злочину геноциду стала українська нація, для послаблення якої сталінський тоталітарний режим геноцидом винищив українське селянство як питому частину нації і джерело її духовної та матеріальної сили.

Небезпеку бунтів та повстань для існування СРСР добре усвідомлювали у Кремлі. Не бажаючи втратити Україну, радянський режим вибудував план винищенння частини української нації, замаскований під плани здавання хліба державі. Йшлося про повне вилучення всіх запасів зерна, а потім конфіскацію інших продуктів харчування та майна як штрафи за невиконання плану. Перетворивши Україну на територію масового голоду, режим перекрив усі шляхи до порятунку. Лише селянам України та Кубані було заборонено виїжджати до міст, до Росії і Білорусі. 22,4 мільйони людей було фізично заблоковано в межах території Голодомору.

Й. Сталін, який вважав селянство основою національного руху, завдав удару по українських селянах як носіях української традиції, культури та мови. У 1932 році для України було встановлено нереальний до виконання планхлібозаготівель у 356



млн пудів хліба. Для затвердження цього плану до Харкова прибули найближчі соратники Сталіна — Каганович і Молотов, добре проінформовані про розпал голоду вже в першій половині 1932 року в Україні. Геноцид було організовано і вчинено шляхом узаконення насильницьких дій та масового вбивства українців представниками органів влади. Близько 400 архівних документів це підтверджують. На початку 1930-х років політика колективізації в Україні зазнала краху. Селяни масово покидали колгоспи та забирали своє майно: худобу, інвентар, зароблене збіжжя. Для збереження колгоспів і майна у руках держави режим 7 серпня 1932 року прийняв репресивну постанову, яка в народі отримала назву «закон про п'ять колосків».

Постановою ЦВК і РНК СРСР «Про охорону майна державних підприємств, колгоспів і кооперації та зміщення суспільної (соціалістичної) власності» все колгоспне майно прирівнювалося до державного, а за його розкрадання було встановлено жорстоке покарання. Згідно з цим законом держава карала голодних селян за збирання в полі залишків урожаю ув'язненням на 10 років з конфіскацією майна або розстрілом. Було організовано спеціальні групи людей, які обшукували населення, аби силою вилучати зерно. Такі обшуки супроводжувалися терором, фізичними та моральними знущаннями над людьми.





Наступним геноцидним рішенням стало встановлення натуральних штрафів — права держави забирати у селян не лише зерно, а й інші продукти харчування та майно, яке можна було продати або обміняти на їжу. Такого явища не було в жодній іншій республіці СРСР. З метою посилення голоду в Україні політбюро ЦК КП(б)У під тиском Молотова 18 листопада 1932 року ухвалило постанову, якою було запроваджено специфічний репресивний режим — «чорні дошки». Занесення на «чорні дошки» означало фізичну продовольчу блокаду колгоспів, сіл, районів: тотальне вилучення їжі, заборону торгівлі і підвозу товарів, заборону виїзду селян та оточення населеного пункту військовими загонами, ГПУ, міліцією. У 1932–1933 роках режим «чорних дощок» діяв у 180 районах УСРР (25% районів). Такий репресивний режим було застосовано лише в Україні і на Кубані, тобто в місцях компактного проживання українців.



Кремль створив умови життя, розраховані на знищення частини української нації, шляхом повного вилучення всіх продуктів харчування. Постанова ЦК ВКП(б) і Раднаркому СРСР від 22 січня 1933 року за підписами Сталіна і Молотова заблокувала українців в межах голодуючої території, заборонивши виїзд із УСРР і Кубані за хлібом. До жодного іншого адміністративного регіону СРСР чи республіки подібного рішення не було застосовано.

Сталінський режим проголосив голод в Україні неіснуючим явищем і на цій підставі відмовився від допомоги, яку пропонували численні неурядові організації, зокрема закордонні українські громади та Міжнародний Червоний Хрест.

Навесні 1933 року смертність в Україні набула катастрофічних масштабів. Пік Голодомору припадає на червень. Тоді щодоби мученицькою смертю помирало 28 тисячі осіб, щогодини — 1168 осіб, щохвилини — 20. В цей час Москва надала Україні насіннєву (для посівної кампанії) та продовольчу позики. Якщо продовольча й надходила до села, то її надавали переважно у формі громадського харчування і лише тим колгоспникам, котрі ще були здатні працювати й жити в польових станах.



Все це відбувалося за наявності великих запасів зерна у централізованих державних резервних фондах та масштабного продовольчого експорту. Дії тоталітарного режиму підтверджують намір знищити частину української нації у визначених часових межах.

Питання кількості людських втрат України від Голодомору досі залишається відкритим. Більшість науковців обстоює цифру в понад 7 мільйонів осіб в Українській Соціалістичній Радянській Республіці та 3 мільйони українців в інших регіонах СРСР: на Кубані, в Центрально-Чорноземній області, Поволжі та Казахстані.

Певні історичні обставини ускладнюють підрахунки, а ще більше — встановлення імен убитих. Радянська влада зробила все можливе, щоб приховати наслідки свого злочину. На місцях було заборонено фіксувати реальну кількість смертей. Сьогодні виявлено таємні списки деяких сільрад із переліком померлих в 1932–1933 роках. Ці списки вдвічі перевищують офіційні дані. Цілком зрозуміло, що такі випадки були непоодинокими. Існувала заборона записувати причину смерті як «голод», тому в актах про смерть вказували «від тифу», «виснаження», «від старості». В 1934 році всі книги РАЦСів про реєстрацію смертей були передані до спеціального відділу ГПУ. Українці вимирали сім'ями, селами, і не завжди померлих обліковували. Рівень незареєстрованої смертності невідомий, але цілком очевидно, що померли мільйони.

Радянський Союз переконав міжнародну громадськість «не побачити» масового вбивства українців за допомогою пропаганди та підкупів окремих журналістів. Однак були публіцисти, які писали правду. Збереглися звіти послів, дипломатів. Режим ужив заходів, щоб стерти пам'ять про вбивство понад 7 мільйонів українців, але пам'ять народу є незнищеною, і з становленням незалежності України заборону говорити про Голодомор було зірвано.

[holodomormuseum.org.ua/](http://holodomormuseum.org.ua/)





“Цікаво знати”

# Зустріч з українським істориком Ярославом Калакурою

Предстоятель Православної Церкви України 27 жовтня 2020 року провів зустріч з відомим українським істориком, заслуженим професором Київського національного університету імені Тараса Шевченка Ярославом Калакурою.

На зустрічі також був присутній проректор з наукової роботи Київської православної богословської академії протоієрей Віталій Клос.

Пан Ярослав розповів Блаженнішому владиці про свій життєвий і науковий шлях та презентував написані за останні роки книги.

Митрополит Епіфаній подякував поважному гостеві за візит та побажав Божого благословення й успіхів у подальшій праці на ниві української історичної науки.



ромі

Пресслужба Київської Митрополії  
Української Православної Церкви (ПЦУ)



## Молитва прохання: Варто чи ні молитися за себе?

### *Молитва за власні потреби потрібна насамперед нам*

Відповідь на це питання може нам дати навіть сучасна наука. Висловити те, що відчуваємо, думаємо або чим живемо, є часом дуже важливо. Нам важливо сказати про те, що нам болить, про те, що нам не подобається. Нам важливо висловити те, чим живемо. Перетворення нашого болю, нашого пошуку, навіть сумніву на слово є дуже важливим моментом в особистому духовному житті. Як багато в нас є невисловлених, несказаних речей і справ! Як важливо часом, щоби хтось нас вислухав, а ми мали можливість перед кимось висловитися. Як часто ми відчуваємо, що немає нікого, хто готовий вислухати нас до кінця! Тому молитва прохання не так потрібна Богові, як нам. Бог завжди готовий слухати



Ми часом думаємо, що молитвою прохання про особисті потреби ми проінформуємо Господа Бога про те, чого нам бракує і чого ми потребуємо. Ми думаємо, начебто Господь Бог не знає докладно, чим ми живемо, що нас болить, тому ми повинні додатково повідомити Його про це.

Насправді це не так. Господь Бог бачить наше серце глибше, ніж ми самі. Господь Бог розуміє наші потреби краще, ніж ми самі. А наша молитва прохання про наші наміри, наші потреби є важливою для нас. Молячись за себе самих, ми ліпше розуміємо, усвідомлюємо, про що просимо. Часом кажуть: уважай, про що просиш, бо це може статися з тобою. Цікаво, що коли справді ми в нашій молитві висловлюємо, перетворюємо наше слово до Бога все те, що нам потрібно, то це ніби самим фактом висловлення починає у певний спосіб здійснюватися. Господь Бог дуже хоче, щоб ми висловили, відкрили Йому глибину свого серця. Він завжди готовий нас слухати.

Він є Той, хто справді завжди є поруч і ніколи не зрадить. Коли ми навчимося говорити з Господом Богом особистою молитвою за власні потреби, відкривати Йому це в усій повноті, тоді зможемо назавжди побороти нашу самотність. Мивідчуємо, що ми ніколи не є покинутими чи забутими.

### *Наш голос – голос усієї Церкви*

Говорячи про молитву покаяння, ми згадували, що таким чином впускаємо до свого серця Господа Бога. Молячись за потреби інших, впускаємо в серце всю спільноту Церкви. Коли ж молимося за себе самих, відчуваємо, що і Господь Бог, і вся спільнота Церкви молиться за нас до Небесного Отця. Син, Дух Святий і Тіло Церковне переймаються також і нашими потребами.

Особиста молитва не приватною в такому сенсі, що молимося лише самі, відокремлено від інших. Коли молимося своєю особистою, приватною молитвою, завжди молимося в Церкві та з Церквою. Ці наші прохання підхоплює хор молільників Церкви на землі і Церкви, прославленої в небі. Тобто наші потреби, наш голос стають начебто голосом усієї церковної спільноти. Наша особиста молитва стає молитвою Тіла Христового.

+

*Святослав*



## ---- Молитва за родину ----

Ласкавий Господи, Ісусе Христе, Який захотів провести довгі роки Своого земного життя в назаретській Родині! Благаю Тебе, поблагослови мою дорогу родину: батька, матір, братів, сестер, всіх своїків і кровних. Зішли їм ласку, щоб всім серцем любили Тебе, охорони від нещастя, диявольських спокус і всякої лиха.

Подай згоду моїй родині, бо згода - це великий Твій дар. Допоможи її членам щиро любитися надприродною Божою любов'ю, яка осолоджує прикрої земного життя. Будь з нами в годину смерті, щоб з Твоєї ласки вийшли ми з цього світу та пішли до Неба навіки

прославляти Тебе. Маріє, найкраща наша Мати і взірець для кожної родини, будь завжди з моею дорогою родиною. Амінь.



### РЕКЛАМА

**ШВИДКО**  
**ЗРУЧНО**  
**ПРЯМО В РУКИ**

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з іншими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- **ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ**  
В Україну: 30-40 днів  
В Москву: 30-40 днів  
В Ст. Петербург: 35-45 днів  
Решта регіонів на [www.meest.us](http://www.meest.us)
- **ВІДПРАВКА АВІА і МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ**
- **ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ**
- **УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ**
- **ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ**

**ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:**  
В Україну: 3-5 робочих днів  
В Москву: 5-7 робочих днів

**1-800-288-9949 [www.meest.us](http://www.meest.us)**

**MICT** **MEEST**

Marketing and design by imaginestudio.com

Редактує колегія. Адреса бюллетня "НЦ КП"

Адреса редакції

а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна

Телефон: (050) 340 - 28 - 27

e-mail: [fidelsukhonis@gmail.com](mailto:fidelsukhonis@gmail.com)

Представництво за кордоном:

У США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakridge,  
Watchung, N.J. 07069, USA;

**borysten.com.ua** - архів бюллетнів  
**CatArt Верстка та дизайн**

Підписано до друку 17.02.2016  
Папір офсетний. Друк цифровий  
Видавець ФОП Озеров Г.В.  
м.Харків, вул.Університетська, 3, кв.9  
**Свідоцтво про державну реєстрацію**  
**№ 818604 від 02.03.2000**